

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Openbaar Ministerie

Svarande: Paweł Dworzecki

Tolkningsfrågor

I. Är de i artikel 4a.1 a i rambeslutet 2002/584/RIF ⁽¹⁾ använda begreppen

— ”i god tid ... antingen kallats personligen och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till beslutet”

och

— ”i god tid ... på annat sätt faktiskt officiellt underrättades om tid och plats för förhandlingen, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen”

självständiga unionsrättsliga begrepp?

II. Om så är fallet:

– a. Hur ska dessa självständiga begrepp generellt sett tolkas?

– b. Omfattas en situation som den förevarande – som kännetecknas av att

kallelsen enligt den europeiska arresteringsordern delgavs på den eftersökta personens adress och lämnades till en vuxen medlem av hushållet som åtog sig att lämna över kallelsen till den eftersökte,

utan att det framgår av den europeiska arresteringsordern att och när denna hushållsmedlem faktiskt lämnade över kallelsen till den eftersökte,

samtidigt som det av den eftersöktes förklaring inför den hänskjutande domstolen inte kan uttydas att han – i god tid – fått kännedom om tid och plats för den planerade förhandlingen,

av det ena eller båda dessa självständiga begrepp?

⁽¹⁾ Rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna – Uttalanden från vissa medlemsstater vid antagandet av rambeslutet (EGT L 190, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 25 februari 2016 – Indėlių ir investicijų draudimas

(Mål C-109/16)

(2016/C 156/40)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande i högsta instans: VĮ Indėlių ir investicijų draudimas

Motpart i högsta instans: Alvydas Raišelis

Tolkningsfrågor

1. Kan artikel 1.1 i insättningsdirektivet ⁽¹⁾ och artikel 1.4 i investerardirektivet ⁽²⁾ tillämpas direkt för att avgöra vilket garantisystem som är tillämpligt när ett kreditinstitut agerar som ett värdepappersföretag till vilket tillgångar har överförs för förvärv av skuldebrev som har emitterats av samma kreditinstitut men emissionen inte får giltig verkan och skuldebrev inte överläts till personen som erlagt betalning för dem, trots att betalningen – som inte är återbetalningsbar – har debiterats personens konto och överförs till ett konto som öppnats i kreditinstitutets namn, och den nationella lagstiftarens avsikt huruvida ett sådant fall ska omfattas av tillämpningsområdet för ett särskilt garantisystem inte är klar? Är det avsedda syftet med betalningen det avgörande kriteriet för att dessa bestämmelser ska vara tillämpliga? Är dessa bestämmelser tillräckligt klara, precisa och ovillkorliga samt skapar rättigheter för enskilda i sådan mån att enskilda kan åberopa bestämmelserna vid nationell domstol till stöd för en sådan talan om ersättning som förs mot det statliga organ som ansvarar för utbetalning av garantiersättning?
2. Ska artikel 2.2 i investerardirektivet, där de krav som omfattas av systemet för ersättning till investerare definieras, tolkas så, att den även omfattar en investerares krav på återbetalning av tillgångar som en investerare har gentemot ett värdepappersföretag men dessa tillgångar innehas inte i investerarens namn?
3. För det fall att den andra frågan besvaras jakande, är artikel 2.2 i investerardirektivet, där de krav som omfattas av systemet för ersättning till investerare definieras, tillräckligt klar, precis och ovillkorlig samt skapar rättigheter för enskilda i sådan mån att enskilda kan åberopa denna bestämmelse vid en nationell domstol till stöd för en talan om ersättning som förs mot det statliga organ som ansvarar för utbetalning av sådan garantiersättning?
4. Ska artikel 1.1 i insättningsdirektivet tolkas så, att definitionen av insättning som anges i direktivet även omfattar tillgångar som överförs från ett personkonto, med kontoinnehavarens samtycke, till ett konto som öppnats i kreditinstitutets namn hos samma kreditinstitut och som avser betalning för skuldebrev som ska emitteras av kreditinstitutet i fråga?
5. Ska artikel 7.1 i insättningsdirektivet, jämförd med artikel 8.3 i samma direktiv, tolkas så, att täckning för insättningar upp till det belopp som anges i artikel 7.1 ska garanteras var och en vars återbetalningskrav har fastställts innan ett sådant konstaterande eller avgörande som avses i artiklarna 1.3 i och 1.3 ii i insättningsdirektivet har gjorts?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (EGT 1994 L 135, s. 5).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT 1997 L 84, s. 22).

Överklagande ingett den 29 februari 2016 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 17 december 2015 i de förenade målen T-515/13 och T-719/13, Spanien m.fl. mot kommissionen

(Mål C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier och P. Němečková)

Övriga parter i målet: Konungariket Spanien, Lico Leasing, S.A.U. och Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.